

Predikatie over Hooglied 1: 9-11 door J.H. Bogaard, evangeliedienaar te Sliedrecht.

Voorzang: Psalm 72: 7

voorrede

Wij zongen straks uit den 72sten psalm.

Als we nu den aanvang lezen, zo merken we dat hij een uitmuntende zegen inhoud, die aan Salomo, als type van Jezus en zijn koninklijk ambt, toegekend wordt. We zouden vermoeden: daar houdt de armoe, het zuchten, het smeken en de verdrukking op. Hij is Koning der koningen en Heere der heeren. Maar is het dan niet vreemd, dat wij juist in dat vers dat we zongen:

Nooddruftigen zal Hij verschonen,
Aan armen uit gena, Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen ga,

vinden van armoe en verdrukking.

Eenvoudig gezegd komt 't hier op neer: "God zorgt dat Jezus aanhangers heeft"; en dat zijn in zichzelf trage mensen, want er is niemand die God zoekt, ook niet één.

"Ik ben wel eens zus en ik ben wel eens zo", dat kun je vinden in een dode zondaar, maar werkelijk God zoeken vindt je niet. Daarom zorgt God er voor en omdat God er voor zorgt, krijgt Jezus aanhangers; benauwden van geest, bedrukten, bestredenen, bevochtenen, die lijden onder hun zonden. Dat vloeit in deze uit de handelingen des Rechters. Deze vordert Zijn eer; en waar God voor zijn eer zorgt, komt van alles voor den dag. Uit dien grond is onder Jezus koninklijk regeren een beantwoording aan dat alles en in dat alles. Die banden, geseling en strijd, zelfs op leven en dood soms, wijzen heen naar Zijn gerechtigheid.

Dat is geen bewijs, dat God zulke mensen niet moet.

Neen, als God een mens in zijn zonden laat gaan, dan kunnen we zeggen: "God moet die man of vrouw niet".

Maar als er iemand is, die Hij onder Zijn gerechtigheid zuivert, die moet Hij wel, die houdt Hij bij zich, net als wij goud bewaren. Dat leg je niet in het laatje van de tafel of laat 't op de grond liggen en overal heen slingeren.

Je bergt 't goed weg, achter slot en grendel. Maar een cent daar geef je niet om, al ligt die op den grond. Ben je hem kwijt, dan vraag je er niet meer naar, het is immers maar een cent. Zo gaat het in Gods koninkrijk ook. Hij zorgt voor, en zoekt Zijn eer en rechten.

Nu zijn wij in onszelf vrome mensen, en gevoelen dat wij ons dat recht niet onderwerpen.

Je zult zeggen: "Maar man, zo moest je niet praten".

Maar dat kun je toch uitdrukkelijk aan Christus zien, die het voorbeeld is, waarnaar zij gevormd zijn. Jezus heeft gekermd in het vasten van Zijn ziel en Zijn mensheid kermde onder de rechten van Zijn Vader, daarom is het niet ongepast, zo te spreken. Als er niets van God in den mens is, dan zijn er alleen de zonden. Deze zijn als de kanker en vreten voort. Iemand die van de kanker aangetast is, is zwak. Begint nu de genezing door het werk der genade in hen te werken, zo krijgen zij gevoel.

Er is geen dode Jezus gekruisigd, maar een levende, en levend moest Hij het recht van God ondergaan.

De dode zondaar, die de werken van God mist, drijft als een dode vis den stroom af, maar zo is het met dat erfdeel des Heeren niet. Ze ondervinden levend moeite en kruis.

Onder het regeren van Jezus drukt Hij hen in, dat ze dierbaar zijn in Zijn ogen, want
Hun bloed, hun tranen en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.

Zij vinden in die volmaakte Koninklijke liefdewerken, verberging in haar nooddrift en beschutting in haar armoe en noden. Ze gaan beseffen, dat er niets boven Jezus Koninklijk regeren gaat. Zij zijn gebrekkelijke onderdanen, maar ze hebben een goede Koning. Nu gaan ze opmerken en waarderen, dat God de zondaar, dien Hij kent, ook bewaart.

Ik zal je nog eens iets vertellen van zo'n man. Hij is nog maar pas gestorven en was Christus eigendom, vrijgekocht door het bloed van Jezus Christus. Mij heeft hij het niet gezegd, maar een ander. Zondagavond was er een kind Gods bij me, die ze: "Aart zal het ook niet lang meer maken, denk ik, want hij is ernstig ziek. Hij is er naar aan toe. Gisteren ben ik er nog geweest en toen had hij nog een aardige mededeling. Hij lag 's nachts te slapen en werd geregeld wakker gemaakt met de woorden: "Ontwaakt, gij die slaapt en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten". Hij zei: "Mijn haren rezen te berge". God opende zijn ogen en daar zag hij, dat er een maalstroom ligt van eeuwig vuur voor alles wat God tegenstaat. „0", zei hij, "wat zal mijn eind nog wezen". En daar spreekt God hem aan met: "U dan, die Mijnen naam vreest".

Dus er schoot nog wat anders over ook, zo kijkt God neer op Zijn kinderen. Het was een bekeerde man, doch al wat hij aan smokkelwaar en wat niet van God was, nog bij zich had, moest er aan, eerst schoon schip. Zo behoort het, dat is billijk.

Maar dan kan ook iemand, die door de gerechtigheid in verdrukking verkeert, de vruchten plukken. Want toen hij daar lag, had hij 't benauwd hoor. "Ik moet gaan sterven en wat heb ik nog een zonden bij me, die niet bestaanbaar zijn voor God". Maar dan wil God, dat we eerst schoon schip maken.

Is het niet lief van God, dat Hij zo op een elk kijkt?

Zo'n God moeten we liefhebben, is 't niet zo? Hij is een God, die het recht bemint en ook behoudt. Omdat er een koninklijke regering van Jezus is en zij door het recht aangetast worden, zo is Hij hen zooveel te dierbaarder en te liever.

Zij worden onderhouden, bewaard en beschut en steeds met vernieuwde banden aan Hem verbonden. Hij verplicht hen om het bij Hem te houden, door kwaad gerucht en goed gerucht, door eer en oneer, en ze zien dat dat alles dierbaar in Zijn ogen is.

Wij zouden denken: "De wind is sterk geworden, waar waai ik heen", en delen tenslotte in de genade Gods.

Er is een God die richt en vernedert, opdat Zijn liefde des te dieper zou zinken en zijn vriendschap des te grondiger post zou vatten; en dat juist onder de regering van Jezus Koningschap. Daarbuiten laat God den mens van kwaad tot erger komen. Hierdoor echter diept Hij hen uit, zuivert hen en bewaart hen voor zijn koninkrijk en heiligt hen in zijn vreze. Daarom worden zij uit Jezus werken vrienden Gods gemaakt.

Wie zou God niet bedanken, wie zou God niet roemen, wie zou Hem niet anders als liefhebben, waar dat ervaring is?

Wat Lodensteyn zegt, bevestigt het:

"Mijn zoete Jezus, bron van deugd.

Gij schenkt me om één pond kruis, wel duizend ponden vreugd".

Ik vraag dan ook uw aandacht voor de handelingen van Christus als Koning tegenover zijn Zion.

Het woord ter onzer overdenking vindt u in het Hooglied van Salomo, het eerste hoofdstuk en daarvan de verzen 9, 10 en 11:

9. *Mijne vriendin, ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao.*
10. *Uw wangen zijn liefelijk in de spangen, uw hals in de parelsnoeren.*
11. *Wij zullen u gouden spangen maken met zilveren stipjes.*

Leerrede.

In de verzen 7 en 8 lezen we: "Zeg mij aan, gij dien mijne ziel liefheeft, waar gij weidt, waar gij de kudde legert op den middag; want waarom zoude ik zijn als ene die zich bedekt bij de kudden uwer metgezellen?"

Indien gij het niet weet, 0 gij schoonste onder de vrouwen, zoo ga uit op de voetstappen der schapen, en weidt uwe geiten bij de woningen der herderen" .

Dat doet ons denken aan de hitte en verdrukking, het lijden dezes tegenwoordigen tijds, het door vele verdrukkingen ingaan. Met andere woorden: dat wij met Hem lijden en dat wij dat doen om Zijntwil.

Dat gaat dus niet over onze eigen naam en eigen eer, maar betreft dit, dat wij verbonden zijn met Christus, ons Hoofd, en nu met Hem delen.

Ik zal het nog eens zeggen, opdat niemand zich daarin vergisse en ieder toch de bedoeling des Geestes Gods versta.

Door de zonden is deze wereld één stuk ellende en verdraaidheid. Elk mens heeft hier op deze aarde zijn strijd en moeite.

Dit Hooglied spreekt ons van een algemene strijd en het lijden dezes tijds, en het handelt van het kruis en het lijden van den discipel. Paulus zegt daarvan: "Indien wij alleen in dit leven op Christus waren hopende, wij waren de ellendigste van alle mensen".

Nu kijkt men er tegen en denkt: "Wat een gelukkig mens is een bekeerd mens". Ja och, dat gaat in onwetendheid; een natuurlijk mens is onverlicht en duister.

Het licht schijnt in de duisternis en zij begrijpen niet, dat dit licht Christus is. Wie dus buiten Christus is, gaat in de donker. Soms gaat er wel eens wat licht op, wat men merkt, gevoelt en beseft, maar voor de rest zeggen zij: "Hoe zullen deze dingen zijn". En omdat men onwetend is, oordeelt men zo; ik heb het ook gedaan, maar Paulus zegt: "Indien er geen eeuwige zaligheid was te wachten en wij dus alleen op Christus waren hopende in dit leven, zo waren wij de ongelukkigst en van alle mensen".

Elk zoekt en houdt hier leven op deze aarde en wij worden geroepen om te sterven op deze aarde. Wij moeten sterven aan onze naaste verwanten, ons vlees, aan ons thuis, de wereld, waar wij nog in huizen. Bij dat alles komt nog het venijn der slang, die rode draak, die vuur spuwt en uitbraakt en soms zift als de tarwe. Daarom is de kerk in dit leven, met al het geluk dat de vrome wereld van haar denkt, een blinde onnozele hals, die het niet weet.

Dat zegt de Schrift hier.

De verdrukking en de banden en het kruis, de duisternis en mistwolken, alles spant samen en toont den mens al zijn noden en maakt hem tot een blinden. worm, die het niet weet en geen voetstap kan doen. De kerk roept daarom uit: "Zeg mij aan, gij, die mijne ziel liefheeft, waar gij weidt".

Het zijn niet van die geholpen mensen, zij missen alle doorzicht en vermogen en daardoor wordt de liefde gescherpt op dien slijpsteen der liefde.

Dus hier wordt het erfdeel Gods voorgedragen, zoals ze op deze aarde zijn, onder het Koninklijk ambt en regeren van Jezus, om Hem in zijn koninklijk ambt aanvankelijk te leren onderscheiden, ontmoeten en waarderen.

Als iemand het soms niet eens mocht zijn met zo'n voorstelling van het ware erfdeel, dan zal ik in dit verband het volgende zeggen: Ik was met een Drie-enig God verenigd. Hij had me een ambt gegeven door en uit dien Geest en ik wilde toen mijn negotie aan de hand houden. Ik ben altijd in omstandigheden geweest, dat ik anderen kon geven en uitdelen, en nu zag ik, ik zal afhankelijk moeten zijn van anderen. Ik vocht er tegen zo hard ik kon. Maar God had me genomen en dus, ik merkte, tegenstand helpt niet meer.

Toen ik dan het jawoord had gegeven in het diepste mijner ziel, met alles wat in mij was, begon de duisternis en heb ik acht dagen lopen schreeuwen: "Wat moet ik nu toch doen en waar moet ik het nu toch zoeken". Ten laatste is het Zondagavond en zoals altijd, waren er mensen bij me. Ik aan het kermen over mijn ongevoeligheid en blindheid. Dat was nu dat gezegende mens, dat een ambt had ontvangen van Christus.

Tenslotte was het tijd om naar huis te gaan voor hen. Wij bogen onze knieën en ik was van plan om te zeggen: „O God, hier zit ik nu, blinde hals die ik ben". Maar Hij kwam mij echter tegen met: "Wie is blind als Mijn knecht?" Daarop moest ik bekennen: "Och Heere Jezus, U hebt ook alleen het gebod van Uwen Vader opgevolgd en Uzelf laten kruisigen, en nu moet ik, als Uw knecht, met U mee".

Dus blindheid is ook eigen geweest aan den Heere Jezus.

Als ik onder die kerk behoor, die vanwege de verdrukking geen raad meer weet, dan behoor ik toch nog onder de kerk van Jezus.

Begrijp je het nu goed, dat wij bij God behoren te zijn in alles, en al ontbreekt mij alles, de liefde en gemeenzaamheid niet, neen, die niet! Die weg brengt ons bij apostelen en profeten, en de heiligen der hoge plaatsen.

Zij zijn hetzelfde pad gegaan en zijn onze medegenoten, in omhelzing van den strijd. En uit dat omhelzen van dien strijd om Jezus wil, worden wij rijk en verrijkt door Christus.

Als je draaien wil en knoeien wil, dan kun je godsdienst aan je snoer hebben, en wettische lui zijn, maar daar hoop ik voor bewaard te blijven.

Daarom past ons deze gestalte: "Lieve Heiland, het gaat om U en Uw koninklijk gezag, eer en bediening, die eeuwig is in Uw welbehagen, en al moet ik dan gekruist worden, of opgehangen, of op de brandstapel, dan wil ik alles aanvaarden".

Daar volgt dan: "Mijne vriendin, ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao". Dat wil zeggen: Als de Derde Persoon in ons is, ons onderricht en ons van Zijn gemeenschap geeft, dan vragen wij niet aan anderen of het waar is, want we hebben dan het getuigenis in ons. We spreken voor de eer, het recht en de majesteit van Jezus, dat komt Hem toe.

De verdrukten, de benauwden en die geen raad weten, die den Heere aanhangen, één geest met Hem wensen te zijn en te blijven, ontvangen van Jezus een zeer aangename, dierbare, verkwikkende, bemoedigende en gemeenzame liefde.

Wat is er op te wegen tegen vriendschap? Niets.

We spreken niet van vriendschap, als een mens wel eens een bewijs van liefde ontvangt, want hoe menigmaal worden er giften en gaven gegeven, ook wel liefdegaven, maar dan blijft het nog de vraag of de gever uit vriendschap handelt.

In de plaats mijner inwoning woonde destijds een rijke mijnheer. Daar kwam er eens een aan de deur om centen voor brood, 't was op een Donderdag. Hij zei: "Hoe heb ik het nu, ik heb je Maandag nog 50 cent gegeven"!

Inderdaad, 's Maandags had dat mens nog twee kwartjes gehaald en nu komt ze Donderdags om broodcenten vragen, hij vond het schande. Maar dat is geen liefde.

Dus tenslotte kan een elk begrijpen, het hangt er van af of het uit Zijn rechterhand is, uit Zijn vriendschap.

Zelfs al krijgen we niet één woord meer van Hem, maar zijn ogen rusten op ons, dan ondervinden we nog zijn vriendschap.

Nu zal de vriendschap het eeuwig winnen, want
Gods vriendelijk aangezicht,
Heeft vrolijkheid en licht.

Onder vriendschap zonder één woord kan ik zingen, dat ik er schor van word; met Zijn vriendschap zou ik alles willen, zelfs den geest geven.
Maar in dit verband geldt het woord Gods: "Hoe zullen twee tezamen wandelen, zo zij niet eerst bijeen gekomen zijn". Het komt er dus op aan, dat ze eerst bij elkaar komen.

Zondagavond zei ik nog: "Ik ben veranderd sinds vroeger, heus, ik ben veranderd, anders geworden". De ene tijd was ik ondeugend, de andere tijd was ik vals.

Je zult zeggen: "Waarom was je dan vals?" Wel dat zat zo: ik wilde wel de uitkomsten hebben, maar de kastijding niet, die liep ik liever mis. Ik wilde me niet vernederen voor God. Maar later is gebleken, omdat ik geen kastijding had, had ik ook de uitkomsten niet.

God verheerlijkt zich in onze vernedering.

Zijn woord is: "Die Ik liefheb, kastijd Ik".

Daarom is nodig, dat wij geen raad weten, opdat Hij de eer krijge! En daarom zeg ik: "Ik ben veranderd", want ik zou om geen honderduizend gulden mijn kruis willen missen, want juist daardoor heb ik ook de uitkomsten, het ene hangt aan het andere.

Dat Hij verhoogd is, zit hem in Zijn kruis, en Hij deed het om aan het recht van zijn Vader te voldoen, daardoor komen Jezus en zijn discipelen in het kruis, dichter bij elkaar.

Dus ik zou kunnen zeggen: Waarom zou ik niet vriendelijk kijken, want ik begin op U te gelijken.

Als er een vader is met een zoon en er komt eens een vreemde binnen, dan is het allicht: "Zo, dat is zeker je zoon". "Ja". "Nu, je kunt het wel zien, want hij gelijkt sprekend op zijn vader". Ja zo zit er dat in, dat beeld.

Maar zou dan die eeuwige Wijsheid er niet op gesteld wezen, dat Hij zijn erfdeel behoudt, en dat ze op Hem beginnen te gelijken? Dat kan niet anders!

En dus, daar komt toenadering ten aanzien van het recht van God, waar zij het afgelegd hebben in haar kruis onder Hem. Er komt een vereniging ten aanzien van God als Schepper en den gevallen mens. En ten tweede raakt het den persoon van Jezus. Er staat toch geschreven, dat Hij veracht was, de onwaardigste onder de mensen, bespot en uitgelachen werd, en ieder het aangezicht voor Hem verborg. Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht. Eigen ervaring doet ons dat begrijpen en als waarheid omhelzen. Maar het is bij ons een gedwongen vernedering, het is tegen de natuur en tegen den stroom ingegaan, wij wilden het eigenlijk niet.

Ik heb eens horen vertellen van een ouderling van Stam, dat Stam bij hem in huis had zitten vertellen wat God aan hem gedaan had. Toen hij uitverteld was, vroeg Stam: "Wie heeft er zin in". "Ik niet", zei de ouderling.

"Ik had er ook geen zin in", was het antwoord van Stam, "maar ik werd er toe gedwongen, ik kon eenmaal niet anders, ik moest".

En dus, Jezus is er op gesteld, niet dat wij mensen zijn die zeggen: "Ik voel het, dat is wel aardig, ik voelde er gisteravond ook nog wat van en het was toch zoo lief".

Van hen geldt: "Hij vertrouwde Zich hun niet toe".

Maar hierop is Hij gesteld, dat ze Hem belijden, en als ze Zijn beeld in zich zien, dan hebben ze het bewijs, dat zij geen hypocrieten zijn. Zij schamen zich het evangelie van Christus niet, het is het enige wat zij hebben, het is hun troost tot zaligheid.

Ik zei verleden week: "Door één enkele verkeerde gedachte ligt mijn hele bekering in onbruik".

Echt waar, want ik heb geen stelselmatig geloof, in den zin van, dat ik toch verzekerd ben, en dat zelfs de duivel met al zijn macht het niet meer afnemen kan. Het is wel zo, maar daar kan ik niet op door. Heel mijn bekering ligt in duigen, als ik nog één zondige gedachte heb, ik kan het er niet mee doen.

God heeft er wel eens wat bij gegeven, maar als dat niet aanwezig is, dan zit ik vol zonden en bewijs daarmee ten volle schuldig te zijn aan het lijden van mijn Hoofd Christus.

Als Zijn ledematen behoren we hier tot de lijdende en strijdende kerk; maar indien wij met Hem lijden, zullen wij ook met Hem verheerlijkt worden.

Jezus spreekt in onzen tekst Zijn hart uit en zegt: "Mijne vriendin". Een woord van liefde; en daar is nog bij: "Ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao".

Nog niet eens dus een gewoon paard, neen, een Egyptisch.

Egypte was vroeger een zeer machtig rijk en daar heersten koningen, die een grote strijdmacht hadden, en gevreesd werden door hun naburen. Denk eens aan den Farao in Israëls tijd. Deze hield zeshonderdduizend man gevangen!

En dus het bewijs is genoeg geleverd, dat het het beeld is van macht.

Ik ken geen Hebreuws, maar die het wel kennen, zeggen, dat hier van ruitery sprake is.

Hij vergelijkt dus zijn volk bij ruitery.

Je zou zeggen, een blinde hals, die in armoede zit en kermt en wie alles ontbreekt. behoort die tot de ruitery?

Jezus noemt hen zo en rekent hen er toe. De zin is, dat de Heere in zijn lijden hen ondersteunt en zijn koninklijk ambt aan hen bewijst. Dus Jezus acht ze tot zijn gebruik geschikt en vergelijkt de gelovigen bij ruitery, bij paardenvolk.

Dat behoeft niet vreemd te klinken, want dat zien we toch meer in de Schrift. God belooft hen te zullen stellen tot paarden Zijner majesteit in den strijd.

Wij lezen ook nog, dat Jezus een ezelin nam en daarop zijn intocht en eretocht deed in Jeruzalem; ook weer ruitery.

We lezen in de Openbaringen, dat de gelovigen achter hun Koning waren gezeten op witte paarden. Ruitery; het klinkt vreemd maar het is toch waar.

Toen ik pas genomen en Christus eigen gemaakt was, had ik dag en nacht te strijden met de hel. Gehele nachten lag ik op den vloer, ik was schuldig. Er kwam wel eens een kind Gods bij me, van wie ik veel hield. Ik vertelde hem mijn omstandigheden toen hij weer eens kwam, waarop hij zei: "Wees nu maar wijzer, er wordt je wat wijs gemaakt". Er waren twee dingen in mijn bekering, die ik niet zeggen mocht. Het ene was, dat God lachte in mijn verderf en spotte toen mijn vreze kwam, en het tweede was, dat er ook paarden in den hemel waren. Hoe kan dat nu, paarden in den hemel! Dus ik zeg, ja dan zal ik 't maar verzwijgen. Het was de duivel, die rode draak uit de hel, die om me liep te springen. Dat heeft echter niet lang geduurd. Er was ook nog een waardig christen met wie ik gemeenschap had en die man met mij. Op een keer krijg ik een boodschap: "Als je Teunis nog zien wilt, dan moet ja gauw komen". Ik denk, ja, dat zal ik dan maar doen, al zie ik er erg tegen op. We hebben toch altijd gemeenschap niet elkaar gehad, dus ik wil afscheid nemen. In dien tussentijd ontmoette ik een ander, die er ook nog eens naar toe wilde. Ik zeg: "Dan ga ik met jou mee", denkende, dan kun jij het woord doen. Tenslotte kwam er nog één bij, een zuster van den ouden Teunis; die zou er ons brengen. Het werd steeds gemakkelijker voor me. Wij met ons drieën er heen. Zijn zuster natuurlijk eerst. Ik dacht, wat moet ik er eigenlijk doen, zo'n verdoemelijk schepsel als ik ben, en dan bij een kind van God.

Dus die vrouw ging voor: "Dag Teunis", "Dag vrouw".

Zij terug. Daar komt de tweede, die ook bekeerd was: "Ja Teunis, ik hoorde dat je zo ernstig was, we kennen elkaar, dus ik ben je maar eens komen opzoeken". "Goeden dag".

Toen kwam ik voor den dag. "Zo, gelukkig dat je er bent, ik heb den hemel gevraagd, of ik je nog eens mocht zien om je de grote werken Gods te vertellen, wat Hij aan me gedaan heeft". Daarop vertelde ik hem, dat ik het zoo benauwd had, dat God lachte in mijn verderf en dat ik het wel mis zou hebben, want hoe kan dat eigenlijk, paarden in den hemel. Hij zegt: "Ho, dat is de duivel, die je te pakken heeft". En dat was nu een man, die lezen noch schrijven kon, en die zegt nu zo maar ineens: "Ho, dat is de duivel".

Jezus noemt hen zijn ruitery, en zegt: Je; bent voor Mij paarden, waarmee de Koning rijdt en parade maakt. Want dat doet Jezus met zijn ware volk. Hij tuigt ze op en maakt er parade mee.

Zondagavond kwam er nog iemand goedendag zeggen bij me. Mijn vraag was: " Wel, hoe is het er mee?". "Ja, mijn borst zit vol met liefde. Al moest ik op het schavot, ja zoo wreed zouden ze me niet kunnen behandelen, of ik zou lachen en God eren en bedanken".

Dat kunnen we zeggen, omdat de liefde sterker is dan de dood, en harder dan het graf. Zodat zij geen duivel, dood of oordeel vrezen.

Zoo maakt Jezus zijn ruiters.

"Mijne vriendin" zegt Hij, "Ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao".

Als het er op aankomt, wat is de waarachtige bekering des zondaars anders dan een openbaar beeld van het koninkrijk Gods. In zoo'n mens wordt dat koninkrijk openbaar. Zij behoren Jezus toe, want zij zijn onder dat alles met Hem verbonden.

Dat is Jezus, van wie Lodensteyn zei: "Ik wil duizend maal dit woord herhalen: Sterf ik, Jezus leeft".

Dat is, omdat ook hij bij een paard vergeleken werd aan de wagens van Farao, het is soldatenvolk.

Ik zal je nog een staaltje van ruitery vertellen, maar ik zal het kort maken, want er staat nog meer in den tekst.

Ik was eens omtrent Gods koninkrijk bezig. Toentertijd zat ik onder de breuk van land, volk en kerk. God liet me zien, dat men vanuit Den Haag de wetten over het ganse land zond, tot verderf van het volk. Ik was niet in tel. Mijn belasting wilden ze wel hebben, maar voor de rest, ho maar. Daar zag ik wat er in Den Haag gebeurde en werd zo verontwaardigd over het onteren Gods, ik zou er naar toe gevlogen zijn en opgeëist hebben de eer van Christus. Maar ik kwam er niet, ik ging er mee naar God, en zei: "Heere, het zijn kwaaddoeners, verdoe hen toch". Dat was op een Zaterdag. 's Maandags komt hetzelfde terug en ik deed niets dan pleiten, omdat ik dacht, ik pleit mee voor God en zei: "Heere, dat kunt Gij toch zo niet laten zitten". Zo ben ik nu nog. De hel maakte het mij zeer moeilijk en leidde mijn aandacht af door een onaangename lucht. Ik begreep, ik sta midden in de zwavel- en sulferdamp. 's Avonds en 's nachts kon ik niet slapen en liep over den vloer. Weer dezelfde klacht: „0 Heere, als U dat toch laat zitten". En toen vloog die rode draak, die lelijke slang, er tussen en probeerde me terug te houden. "Als je nog één stap verder durft, dan zal ik eens kijken". Geheel de hellemaakt kreeg ik op mijn dak, want ik zweeg niet en was niet bevreesd, en zei: „0 God, U ziet het, ik ben in de klauwen van de hel". Toen stelde God zijn troon open en alles kwam op zijn plaats.

Als de duivel je dwars zit, dan doet hij dat uit zijn aard, evenzo als een wrevelig mens het je benauwd maakt.

Doch zij zullen zelf de vruchten plukken tot hun eigen ondergang. Ze willen baas wezen en doen niets dan hun eigen oordeel ophopen.

Het is waar wat men vertelt van Smytegelt. Die werd eens in den nacht bij een zieke geroepen. Hij stapt er op uit, komt er en vindt de deur gesloten. Hij denkt, nu ja, dat is zoo erg niet. Hij klopt, maar geen gehoor. Nog eens geklopt en na een poosje wordt er van binnen geroepen: "Wie is daar?" Hij maakt zich bekend en zegt wat hij komt doen.

"Maar man, dan hebben ze je bedrogen", is 't antwoord, "maar je kunt er wel in komen."
"Nee, dan ga ik maar weer terug". Daar komt hij bij een brug en wordt aangehouden door drie of vier man, die zeggen: "Dit is je dood, man, je gaat over de leuning". Hij zegt: "Dat mag je gerust doen, maar laat ik je nog even wat zeggen. Als je mij verdrinkt, dan breng je mij in den hemel, doch je zelf in de hel". Daar voelden ze toch niet veel voor en lieten hem rustig gaan.

Dat is ook mij gebleken; de hel delft zijn eigen graf.

Toen God dien strijd overnam en zijn heerlijkheid uit zijn troon tot mij kwam, waar was de hel gebleven? Ik stond te luisteren, met mijn ellebogen op de tafel geleund. Er was geen hel, maar Jezus hand was op mij.

Zo gaat het over onze bekering niet, over onzen naam niet, maar over Jezus, die ons liefheeft en ons zaligt. En tot hen, die in zijn vriendschap delen, zegt Hij: "Ik voer Mijn raad in je uit en Mijn wil, en doe Mijn werken" Wij zijn Zijn paarden en moeten het met Hem eens zijn, en lopen waar Hij ons hebben wil. Ja, al was het hun dood.

Daar lees je nog van: "Het paard ruikt den strijd van verre. Heah, en vliegt tegen den oorlog, tegen den donder der vorsten in".

Dat doet Jezus ook en als het er op aankomt, delen wij met Hem.

Hij zegt: Mijne vriendin, ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao".

Hij maakt er parade mee, en voert Zijn raad in hen uit.

Wij zijn met zijn honderdduizenden mensen en hebben de minste waarde niet in onszelf. Dat moeten wij weten, dan komt het best naar voren, dat het enkel en alleen Zijn Goddelijke wil, Zijn Goddelijk welbehagen is. Nu prijst Hem de genade, Zijn vriendschap looft Hem en Zijn liefde verheerlijkt Hem. Als er gesproken wordt van:

Ik loof den Heer, mijn God.

Mijn zang klimm' op naar 't hemelhof.

Mijn mond zing' eeuwig tot zijn lof

wat is dat anders dan de liefde, die Hij ons geeft, Zijn tegenwoordigheid, die Hij schenkt en Zijn bescherming die Hij ons biedt in alles?

Daarom vinden wij hier: "Wij zullen u gouden spangen maken met zilveren stipjes".

Het geloof in Christus is geen renteloos kapitaal.

Wij vinden meermalen in de Schriftuur: "Doe handeling totdat ik wederkom".

Dat zegt ook die heer tegen zijn knechten. En toen ze geroepen werden, zegt de een: "Heer, uw pond heeft tien ponden gewonnen". De ander zei: "Heer, uw pond heeft vijf ponden gewonnen". Maar de laatste zei: "Heer, zie hier uw pond, ik wist dat ge een hard mens zijt, maaide waar gij niet gezaaid hebt en vergaderende, vanwaar gij niet gestrooid hebt, en nu heb ik het maar in een zweetdoek gelegd".

Dus die het ene pond had, had niets gedaan. Dat werd zijn dood. Hij zei: "Zie hier uw pond".

Maar daar kwam hij zo niet af, want die heer zegt: "Gij luie dienstknecht, uit je mond zal ik je oordelen, want je wist dat ik alzo was, je wist er alles van en hebt niet gedaan wat naar mijn welbehagen was". Dus Hij vraagt van een elk: "Doe handeling totdat Ik kom".

Hij zocht er het geloof, dat uitblinkt in zijn werken.

Iemand, die zegt, een waar gelovige te zijn, moet dat ook betonen, anders wordt er gezegd:

"Maar waar zijn de werken des geloofs?" Die moeten er toch zijn, want het kan ver gaan.

Wij hadden bij ons vroeger een buurman, een schipper. Die zat eens te vertellen hoe ver het gaan kan.

Hij zei: "Och, het bederf is zo groot. Ik lag in Antwerpen en stond in relatie met een koopman.

Hij kon zo praten over God en Zijn dienst, was zeer vriendelijk en altijd was het: "Kom een kopje koffie drinken". Ik zei: "Nu ja, vooruit", toen hij het weer eens vroeg. Ziende dat hij geen zaken kon doen die keer, begon hij te schelden van: "Lelijke, vuile ketter". Ik keek raar op natuurlijk. "Ja, denk je, dat ik ook zo ben als jullie, kun je begrijpen, ik ben een echte Roomse". En toen hij zag, dat ik wat wilde vragen, zei hij: "Nu, ik wil het je wel zeggen, hoe het zit. Ik lees oude schrijvers om ook met jullie mee te kunnen praten, want de meeste kooplui zijn kettters".

Dus hij wist uit de oude schrijvers met hen mee te praten over God en Zijn dienst om klanten te winnen. Daaraan kun je zien, dat het ver kan gaan.

Daarom wordt elke boom uit Zijn vruchten gekend.

En nu kijkt Christus op de vruchten, daaruit moet dan de waarachtigheid des geloofs blijken. Hij spreekt over de indruk, die zij op Hem maken. Hij noemt het gezicht, de wangen en den hals. "Uwe wangen zijn liefelijk in de spangen, uw hals in de parelsnoeren".

Hoewel zij blind zijn en hun kruis dragen, ziet Jezus toch vruchten, en wel vruchten, die ze van Hem krijgen.

Zij betonen, dat zij Hem liefhebben en dat zij het met Jezus eens zijn, en niet met Zijn vijanden; niet met de wereld, maar met Hem. Zij komen tot Hem met de werken, die Hij zelf geeft; want de werken worden uit God gevonden.

Kijk dus er de ware kerk niet op aan, en kijk er ook mij niet op aan. Als er geen Jezus was, en Zijn vriendelijkheid er niet was, dan was ik niets, stinkende van armoede en van narijheid, maar Zijn vriendelijk aangezicht is alles.

Dus Jezus bekijkt Zijn bruid, zoals ze is, verachtelijk, miskend, verjaagd, dienstbaar gemaakt, overheerst; en toch zegt Hij: "Uwe wangen zijn liefelijk in de spangen, uw hals in de parelsnoeren".

Het is met Jezus hier als met Jakob. Jakob hield van zijn nichtje Rachel, op haar viel zijn keus. Toen hij haar zag, bekende hij, dat ze zeer schoon was en liefelijk, en een teder aangezicht had.

Hoe groot zijn Zijn wonderdaden! Ook hier spreekt de liefde. Zij zijn schoon in Zijn ogen. Niet in hun eigen ogen, want dan is er geen ellendiger schepsel op den gehele aardbodem. Maar Jezus denkt anders over hen.

"Uw hals in de parelsnoeren" ziet op de vreze en de daarachter verborgen liggende deugden van ootmoed, kuisheid, kinderlijkheid, eenvoudigheid, boetvaardigheid, lijdzaamheid.

Toen ik het eerste jaar dankdag houden zou in Sliedrecht- was mijn ziel tot den dood toe in kruis en- verdrukking, en ik ging daaronder gebukt. Terwijl ik naar de kerk liep, hing dat Wezen mij Zijn Woord om en daar kwam mij voor, wat ik bij Hem was en hoe ik voor Hem was, al was het hier nog in de zonden.

Hij deed mijn ogen open en sprak: "Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, O stad Gods!". Ik merkte: "Ik ben voor U bloot en open, en dat noemt U sieraad, waarover de engelen Gods U roemen, prijzen en verheerlijken".

Nu heb ik het niet over de bekering van een mens, maar over het kruis opnemen en het lijden om Jezus wil.

Zo is het ook hier: "Uwe wangen zijn liefelijk in de spangen, uw hals in de parelsnoeren".

Wij dragen de kralen der kransen Gods van Zijn eeuwige verbintenis aan onze ziel; niet uitwendig, zij zijn van Jezus en zitten in het binnenste.

Ze zeiden van Jezus: "Indien Gij de Zone Gods zijt, zo kom dan af van het kruis". Zo spotten de Joden. In hetzelfde ben ik getroost geweest. Ook mijn deel is: "Als dat de zin Gods is, moet God het maar eens bewijzen", zo zegt de hel.

Maar Jezus spreekt anders en noemt het een sieraad. Zij zijn bevallig in Zijn ogen, Hij is tot haar aangetrokken.

Nog deze voormiddag heb ik me gebogen voor de woorden Gods: "Wij zullen woning bij u maken". Dan zie ik dat met vreugde tegemoet en buig me uit eerbied voor mijn Zaligmaker. Zoo was ik ook verleden week. Zondagavond had ik nauwelijks amen gezegd, of God trad me tegemoet en gaf me een open pleitgrond in Zijnen Zoon. Dinsdag, toen ik thuiskwam, sprak God ook tot me in Zijn beloften, en ik zei: "Heere, U begint me tegemoet te treden uit Uw majesteit, Uw voeten beginnen te naderen, ik merk het". En Donderdagavond heb ik, zoals misschien nog nooit, God bedankt met heel mijn hart, want toen beloofde Hij, Zijn Zoon, in welken Hij een welbehagen heeft, aan mijn ziel te verheerlijken.

In dit alles wordt dan bewezen: "Uwe wangen zijn liefelijk in de spangen, uw hals in de parelsnoeren".

Eigenlijk is het, het vergaderen van schatten voor de grote dag der eeuwigheid, gelijk Jezus zegt: "Vergadert u geen schatten op de aarde, die de mot en de roest verderven, en waar de dieven doorgraven en stelen, maar vergadert u schatten in den hemel, waar noch mot, noch roest verderven, en waar geen dieven kunnen doorgraven". Dat alles is de verdienste van die enige Heiland.

Er volgt nog meer: "Wij zullen u gouden spangen maken, met zilveren stipjes". Wij zien er in, hoe de eeuwige Wijsheid, Jezus Christus, hebbende Zijn Vader geëerd en verheerlijkt in Zijn bloedig lijden en gehoorzaamheid, Zijn kerk gedenkt en hoe God zich met Hem wil verenigen. Denk aan het woord van Jezus: "Zoo iemand Mij liefheeft, die zal van Mijnen Vader geliefd worden, en Wij zullen tot Hem komen en woning bij hem maken", dat wil zeggen, bij hem blijven. En elders in Spreuken 8: "Die Mij vindt, vindt het leven", en er staat bij: "en trekt een welgevallen van den Heere".

God, de Vader, weigert niet, als almachtig Troonwezen, Zich de zaken Zijns Volks aan te trekken, om huns Heeren en Zaligmakers Jezus Christus wil. Nu zijn het geen gelukkige, maar ongelukkige mensen. Ieder kan zijn eigen zin doen, zij niet, maar zij hebben vrede bij God en een geruste consciëntie. Degenen, die God missen, hebben niets te wachten als schande en oneer. God, de auteur en eigenaar van alles, zal hun Zijn wraak en ongenoegen tonen. Die Zion haat en den Koning smaadt, zal zijne ongerechtigheid dragen.

Maar voor iemand, die den Heere Jezus liefheeft, Hem waarachtig eert en dat met de daad bewijst, geldt: "Zoo iemand Mij liefheeft, die neme zijn kruis op en volge Mij".

Nu bedoel ik daar niet mee, dat sommigen ook den Heere wel als Vader leren kennen, maar dat zij Hem ontmoeten, tot Hem komen, en leven naar des Vaders welbehagen, door Jezus, en dat zij door Hem de vrije toegang genieten tot den Vader.

Dus die Jezus bemint, ontmoet ook de liefde Gods des Vaders.

"Wij zullen u gouden spangen maken, met zilveren stipjes".

Dit ziet nog maar op de kerk in dit leven. Hier wordt gesproken van: "Des Konings dochter is verheerlijkt". Maar eenmaal zal zij blinken als Messias' bruid in heerlijkheid.

Het beste staat dus nog te wachten. Dat kan niemand je ontnemen, dat heb je allemaal nog te goed.

Dan zullen zij Hem mogen zien, gelijk Hij is en Hem de schuldige eer kunnen geven, volmaakt en eeuwig.

Daar behoort zeker onder: gouden spangen met zilveren stipjes, dat wil zeggen, Gode eergevend en Hem verheerlijkend.

Eenmaal zullen zij oogsten, volmaakt als Messias bruid, en zullen met Hem als Koning heersen, met alle profeten en prinses, tot in alle eeuwigheid. Halleluja!

Jezus zal als Koning heersen, totdat de laatste vijand aan Zijn voeten zal neergelegd zijn.

Dat kan elk begrijpen. Zoek het dus bij God, als je het niet hebt; het is toch niet zoo gering om voor tijd en eeuwigheid geborgen te worden.

Ik bid u dan, zie mijn verachtelijk kruis niet aan, maar acht zo'n Jezus, die in leven en ziels ervaring bewijst, dat Hij Zijn vleugelen over hen uitstrekt. Zoek en bemin Hem boven alles, dien Hem met uw ganse hart. Ontwaak uit uw slaap, wordt wakker en zoek de gemeenschap met Christus om genade te vinden bij God, en na dit leven het eeuwige leven.

Is dat werkelijk in ons? Bewijs het dan.

Dat dan een ieder zich benaarstige zijn roeping en verkiezing vast te maken, opdat ons geschonken worde genade bij God door onze Heere Jezus Christus.

Laten we Hem alle eer, hulde, lof en dank toebrengen en dat met daden in deze wereld tonen, opdat Hij van ons zou zeggen: "Ik wil u bij de paarden aan de wagens van Farao vergelijken", opdat God geprezen worde in alle eeuwigheid. Amen.

Nazang Psalm 66 : 10